

Mořešum 6

“Kadire, Āge, Tufiku, Násime, Fahime, Stigu, Sagire!

Udělalí jsme společně spoustu práce v Arkúši. Nikdy jsme nebyli tak blízko společnému cíli. Ale Narabovi přeje štěstí nebo dokonce zvrácení Bohově. Vyplul na moře do nejistých vod a tak se vyhnul písečné bouři Al Thabr. Proklouzl nám jak písek mezi prsty. Nicméně i nám přálo štěstí a díky letáku víme, kam má namířeno. Do Mahrebu, pirátského města kdesi na západě. Já vím, leták je slabá stopa, ale jsem si jistá, že je správná.

Vyrazili jste narychlo, nebyl čas se pořádně rozloučit.

Kadire, tvá cesta míří k Sadii. Sadia již přežila mnohé, myslí na tebe dnem i nocí, jako ty myslíš na ni. Nenech toto pouto přetrhnout a znovu se setkáte. Slibuji.

Āge, Stigu, věřím, že toto je vaše poslední výprava pro obnovení vaší cti. Na konci se dočkáte pomsty i vytoužené odměny. Necht' jsou vaše zbraně ostré a připravené skolit pojídače Naraba.

Tufiku, tvá Marwa je velmi statečná. Potřebuje tě teď víc než kdy jindy. Věřím, že ji nezklameš a brzy se setkáte.

Fahime, prokázal si nám všem velkou službu. Nyní tě žádám, abys nám pomohl i na této poslední výpravě. Tvůj um projde zatěžkávací zkouškou – daleko od domova a pohodlí vlastní laboratoře. Vybrala jsem si tebe, protože vím, že nás nezklameš.

Násime, není lepšího stopaře. Ved' prosím mě přátele do neznáma, opatruj se a v pořádku se mi vrat'. Budu na tebe čekat.

Sagire, začal jsi psát první kapitolu svého hrdinského eposu. Ráda si přečtu, kapitolu s názvem – Lidojed padl a dobří lidé byli zachráněni.

Opatrujte se,

Aida.

“Ta poušť je nekonečná! Písek kam se podíváš. Jseš si jistý, že jdeme správně chodče? Táhleta duna mi přijde nějak povědomá.”, už už si chtěl Áge odplivnout, ale na poslední chvíli raději slinu polknul.

“Nekoukej na duny, ty se s větrem měni. Koukej na slunce, Áge”, odpověděl Násim a rozhlédl se po ostatních v družině.

“To jsou rady. Koukni na slunce. A na dobro přijdu o zrak. To víš, že jo. Vsadím se, že kdybych vytáhnul svoji dýmku, tak se mi v ní tabák tím horkem sám zapálí.”, povzdechl si Áge. Podvědomě ucítil slabý závan vůně dhuaanu. “Hned bych si dal.”, zasnul se trpaslík, ale vzápětí chňapnul po své seceře a zkontroloval perimetr.

“Co blázníš bratře? Máš snad halucinace? Všude kolem je jen písek, písek a zase písek. A ty se tváříš, jako bys chtěl vyrazit do bitvy.”, uchechtl se Stig a přiblížil se k bratrovi, který nervózně těkal očima svíraje křečovitě topírko sekery.

“Ty to necítíš, Stigu? Dhuaan! Někde poblíž někdo kouří dhuaan!”, zašeptal Áge, jakoby ho někdo mohl v poušti zaslechnout. To už znervózněli i ostatní. Násim se tázavě podíval na bratry a pak na psa Masheho.

“Je všechno v pořádku?”, zeptal se Sagir a pohlédl na napjatého Ágeho. “Můžeme si dát chvíli pauzu, pokud už nemůžeš. Z vedra občas jeden blouzni, zvláště když má na sobě tohle ... všechno”, s lehkým úsměvem přehlédl válečnickovu zbroj.

“Hubu máš prořízlou, ale velbloudí hovno bys po čuchu nepoznal ani kdyby ti ho na ksicht pomazali. Copak necítíš dhuaan, skrčku?”, nechal se unést trpaslík.

“To je Aida, Áge. Zavři oči a soustřed se.”, pokynul čaroděj Kadir.

“Drahý Áge,

měla jsem pravdu a to znamená, že jdete správně! Narab opustil Arkúš po moři, ale jen co přeplul deltu Shiryie, opět se vylodil a pokračoval pouští dál na západ. A nebyl sám. Nejméně tucet a půl zahalených postav tvořilo jeho karavanu. Teď už je jasné, že míří na Turnaj hrdinů do Mahrebu! Jakmile zjistím více, opět se s tebou spojim.

Aida”.